

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI

Zdeněk Prokeš

Jednasedmdesátiletý tanečník a choreograf Zdeněk Prokeš je známý svou vášní pro divadlo. Málokdo ale ví, že je synem přeživších holokaustu.

„Tak, tatínek šel do transportu do Terezína jako jeden z prvních, byl v takzvaném Aufbaukommando, to byly asi dva transporty po tisíci mužích mladých, kteří tam vlastně začali budovat ten... to ubytování v tom městě Terezíně, aby z toho mohli udělat ghetto jako koncentrační tábor.“

Jeho maminka tam přišla později, transportem z Třebíče i s rodiči

„A ti rodiče, jak maminky, tak tatínka, potom na podzim 44 byli transportováni do vyhlazovacího tábora v Osvětimi a tam taky zahynuli. V podstatě asi hned po příjezdu.“

Rodiče to ale Zdeňkovi a jeho bratrům zamlčeli, protože to pro ně byly hořké vzpomínky. O svém židovském původu se dozvěděli až v šestnácti letech. Tehdy se dokonce chtěli vrátit ke svému původní jménu, jenže rodiče byli zásadně proti.

„Rodina mého otce se jmenovala, on vlastně se jmenoval Porges. Ale po válce prostě, jak jsem mluvil o tom antisemitismu, tak se drtivá většina všech těch rodin přejmenovávala. Z Löwy na Levý, a tak různě.“

Zatímco své rodinné historii se začal věnovat teprve nedávno, zájem o balet měl už od malička. Jeho kariéra byla velmi úspěšná: vystřídal během ní mnoho funkcí a pracoval na scénách po celé republice, například v Ostravě, kde to ale neměl snadné.

„To bylo prostě komunistický doupe, protože ta Ostrava to byla Rudá Ostrava, že jo. Takže tam se vyhnout tomu členství v KSČ bylo velmi problematický. Ale nakonec prostě jsem tam vlezl, což si doteďka vyčítám samozřejmě.“

Své milované práci se Zdeněk Prokeš věnuje dodnes. Podílí se na činnosti neziskových organizací, dělá přednášky. Na otázku JSTE ŠŤASTNÝ? odpovídá:

„Jo určitě.“

Mladé generaci radí nezapomenout, že každý je svého štěstí strůjcem.

„Bejt v životě šťastnej, jít za svým cílem důsledně, a bejt poctivej k sobě i k ostatním.“